

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Jeg skal naturligvis være til rådighed for udvalget i det arbejde, der forestår, også med hensyn til at give økonomiske oplysninger så langt, som det er os i ministeriet muligt.

Det ærede medlem hr. Harald Nielsen sluttede sin tale med at sige, at han og hans parti var villig til at yde, hvad der er fornødt, til den værdi, som god teaterkunst må siges at være. Når denne indstilling er rådende, skulle det jo være gøreligt gennem forhandling at nå frem til et enigt resultat.

Det ærede medlem ønskede bevillingssystemet ophævet. Må jeg hertil svare, at bevillingssystemet ikke for mig er noget princip. Det er en ren og skær hensigtsmæssighedsordning, og det forekommer mig, at den kan have sin nytte i den nærmest kommende tid. Vi kunne måske risikere, at for mange teatre gik ned i popniveauet; ved bevillingssystemets hjælp kan der stilles krav om opretholdelse af et vist kulturelt niveau.

Det ærede medlem stillede sig noget betænkelig over for støtte til publikumsorganisationer og billetkøb. Jeg vil mene, at det er bedre at yde støtten i den planlæggende og tilrettelæggende ende af landskabet fremfor ved afslutningen, når arbejdet er udført. Det er langt det bedste og det rigtigste at animere mennesker til selv at påtage sig opgaven, yde et arbejde og så lægge det således til rette, at der er en vis rimelig chance for at gennemføre dette arbejde.

Det ærede medlem mente, at jeg havde ændret lovforslaget, hvad angår fordelingen af udgifterne til landsdelsscenerne. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede medlem har fået den opfattelse; det har ikke været tilsigtet.

Det ærede medlem kom som sædvanlig ind på en omtale af tilskuddet til det kgl. teater, et tilskud, som det ærede medlem mente måtte fordeles mellem stat og kommuner. Hvilke kommuner? Vil de stor-københavnske kommuner i dag være tilstrækkelig basis for en fordeling? Skulle der i virkeligheden ikke være tale om de sjællandske kommuner, hvorfra trafikforholdene nu tillader mennesker at nå frem til teatret? Jeg ville mene, at vi fortsat bør betragte det kgl. teater som et nationalteater, der hviler på alle borgeres tilslutning og på

statens finansiering. Det, der er det store minus her i København, er, at man ikke har et stadsteater, således som man har det i adskillige andre byer i Norden. I løbet af få år er antallet af københavnske teatre halveret. Det lykkedes i sidste øjeblik at redde Allé-Scenen, men nu, få måneder efter, går endnu et teater, tilsyneladende for tid og evighed, ud af spillet. Det nye Scala, det gamle Nørrebro Teater, denne dejlige teater-sal, som Radio Mercur anvendte, vil, efter hvad der forlyder, blive omdannet til møbelmagasin og møbelmesse. Det kan bedre betale sig, hævdes det. Dermed er igen en arbejdsplads, der kunne beskæftige kunstnere, blevet stængt. Hr. Brask Thomsen brugte salen til sin merkantile popmusik og sælger formentlig dér, hvor pengene er flest. Jeg tvivler ikke om — det fremgår af mange tegn — at der i store dele af den københavnske kommunalbestyrelse er en levende interesse for teatersituationen og et oprigtigt ønske om at overvinde dens vanskeligheder, men indtil videre må det siges, at København procentuelt med hensyn til teatre er ringere stillet end de øvrige nordiske hovedstæder.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz kom ind på spørgsmålet om det sønderjyske teater, den sønderjyske scene, og Sydslesvig, og det gjorde jo også i høj grad repræsentanten for de uafhængige, det ærede medlem hr. Iver Poulsen. Jeg har set på forholdene i Sydslesvig og talt med de dansksindede dernede et par gange. Den indsats, der fra tysk side ydes inden for teater og musik nord for grænsen, er imponerende, stort set af fornem kvalitet, og vi kan kun byde en sådan indsats velkommen. Men det ville unægtelig være ønskeligt, om vi også i grænselandet, også for danske interesser syd for grænsen, kunne yde en tilsvarende indsats eller i det mindste en indsats, der var halvt så stor. Det er indtil videre ikke muligt. Det tyske grænseteater har som tysk teater i det hele så store statsubsidier, at vi med vore beskedne midler må nøjes med en plads ved døren. I det, vi bringer dernede, kan vi lægge vort sind, kan vi lægge vor egen kultur, og jeg kan også sige, at selv en lille kunstnerisk indsats, lille af omfang, kan betyde meget, men i det lange løb er det ikke nok. Det ærede medlem hr. Iver Poulsen kan ikke ønske statsstøtte til et teater i